

Magt at lægge den paa Veierne, saa lægge de den paa Veierne af den Grund, at de ikke selv have Lyft til at betale Pengene og — for at jeg skal bruge den ærede sidste Talers vulgaire Antydning — hvorfor Pokker skulde de ogsaa gjøre det? Hvad skulde f. Ex. bevæge en Mand, der eier Huset Nr. 3 i Vognmagergade, til at betale den forsøgede Skat, naar han kan lægge den paa sine Veiere og kan sige til dem: I maae flytte, hvis I ikke ville betale saa og saa meget, og kan sige det, netop fordi han veed, at de ere nøbde til at blive og give saameget. Man glemmer, at det er Mennesker og ikke Steene, som man har med at gjøre; man kan ikke fortære og behandle Mennesker paa den Maade, som man kan gjøre det med Steene. Det kan ikke nytte, at Veieren siger: Det er høist urimeligt, at jeg skal betale denne Skat, thi ifølge statsoeconomiske Regler maa Du — Eieren — selv betale den; Veieren kommer alligevel til at betale den.

Tscherning: Jeg tillader mig at troe til Trods for Alt, hvad der er udtalt, at Sagen ganske simpel er den, at Skatten bliver lagt paa Veieren, saafremt Eieren er sikker paa, at Veieren ikke derfor vil flytte, men at den derimod, hvis han ikke er sikker derpaa, ikke bliver det. Dette Spørgsmaal ligger klart for, og har ikke directe med denne Sag det Allermindste at bestille. Hvad der egentlig her er Spørgsmaal om, er: Var den Lov, der udkom i 1857 rigtig, hvad dette Princip angaaer, eller ikke? Denne Lov fandt megen Modstand her, efterat være gaaet igjennem i Landstinget, og det netop, fordi man ikke ganske simpelt havde behandlet Sagen fra Vælfærdighenssynet alene, men tillige igjennem Vælfærdigheden vilde tjene Sundhedsvæsenet; det er i Sundhedsvæsenets Tjeneste, man søger at lægge Skat paa en heel Deel mindre ikke hidtil beskattede Leiligheder. Derved bragte man det saavidt, at Ingen, især da man saae, hvor nær den Periode laa, inden hvilken disse Leiligheder skulde beskattes, mere byggede slige Smaaleiligheder; men dette var at træde den fattige Befolkning for nær. Er der nogen Feil i Forslaget, saa maa det være den, at de Herrer have sat en Tidsgrændse, hvorefter det ærede Medlem, der har stillet

Underændringsforslaget, har Ret i at gjøre denne saa kort som muligt, naar der skal være en Tidsgrændse, og han har endmere Ret, naar han siger, at der ikke skal være nogen Tidsgrændse, thi Bestemmelsen vilde ellers ikke udrette Noget; men han har Uret, naar han siger, at disse Leiligheder skulde beskattes, thi det er Leiligheder for Fattigfolk, og man skal give Enhver, der har Penge, Opmuntring til at bygge Leiligheder af denne Art, Leiligheder, der ligge indenfor den Grændse, at Fattigfolk kunne overkomme Leien. Det ærede Medlem sagde ogsaa ganske rigtig: Hvis jeg ikke kan faae mit Ændringsforslag igjennem, saa stemmer jeg imod Loven. Dette er fuldkommen consequent, der ligger Intet imellem: enten ikke at tage Forslaget eller at udføre det heelt og sige, at Loven af 1857 tog en uheldig Forholdsregel, eftersom den tjente et fideordnet Formaal isledetfor at see umiddelbart paa Tingen. Derfor trøer jeg, at Forslagsstillerne til 3die Behandling, hvis Loven gaaer videre her, skulde stille det Ændringsforslag, at disse Leiligheder vedblivende skulde være ubeskattede, og derved indrømme, at det er bedre for Fattigfolk at have smaa Leiligheder at boe i end slet ingen at have. Vil man ikke gaae denne Vej, saa vil man blive nødt til her i Kjøbenhavn, hvad der allerede er skeet indirecte, at indføre den paa Landet saakaldte Huusmandslov, der paalægger Communen at staffe Huusleilighed til alle Huusvilde — ikke som her i Byen at putte dem ind hist og her, men at skaffe dem en i Forhold til deres Evne passende Beboelsesleilighed, som de da betale for, hvad de kunne. Kjøbenhavns Stilling er i dette Dreblik en ganske egen, men det er meget farlig. Det kan ikke nytte at stjule for sig selv, at Kjøbenhavns Udvidelse i en væsentlig Grad beroer paa Landets Ulykker. I Kjøbenhavn er der omsat meget betydelige Midler og Capitaler just i Anledning af de Landet overgaaede Ulykker. Disse have for en Tid skaffet en Tilstrømning til Byen af en Mængde Midler, hvorved Folk ere blevne istand til at kræve større Leiligheder og et bedre Levnet, end de tidligere have haft; men nu at ville ved nogenstomhelst Lovforanstaltning rette derpaa, er umuligt, deri tager man fejl. Man maa lade Kjøbenhavn beholde sin nuvæ-